

ЯК ЗАКРУТИТЬСЯ, ТАК І ЗМЕЛЕТЬСЯ

Млинів колись тримався на млинах. І тримається...

У нашому скромному провінційному містечку, як свідчать історичні дані, важкі кам'яні жорна почали крутитися ще півтисячоліття тому. Либонь, тепер уже усім став відомим і перший мірошник. Це – Його Величність Час. Спочатку він брав силу із води, котра невтомно крутила колеса водяних млинів, згодом цю силу давали люди. Їх гостра думка, пов'язана з науково-технічним прогресом, впевнено завойовувала нові рубежі. Щоправда, ці рубежі у певній мірі залежали від політичної, а відтак і економічної ситуації в країні. Кому-кому, а Сергію Феодосійовичу Скібчику це досить добре відомо. Тому, очолюючи у свій час КСП «Млинівський комбікормовий завод», він зрозумів, що колективна форма власності починає спотикатися. Нові часи почали диктувати нові умови. Держава відвернулася і від виробників, вони опинилися під жорнами дикого ринку. В даному разі міг вижити тільки сильніший – міцний духом і твердий розумом. Тому Сергій Феодосійович не вагався, коли у 2005 році підприємству довелося змінити форму власності. Відтак з'явилося ТзОВ «Млинівський комбікормовий завод», згодом ТзОВ «Рівнезернопродукт». Остання назва, до речі, більш відповідає виробничій діяльності підприємства. Адже воно орієнтується, в основному, на виробництво борошна, причому, в досить широкому асортименті. Це, зокрема, борошно пшеничне «екстра», а також вищого, першого та другого гатунків, житнє обдирне. Крім того, тут виготовляють і манну крупу.

Нині на підприємстві добрим словом згадують головного інвестора – Євгена Степановича Дудку. Це, кажуть, людина, яка може не лише приймати рішення, а й відповідати за них. А відповідальність, погодьтеся, в умовах вітчизняного аграрного ринку, де все змінюється, як то кажуть, не місяцями, а навіть днями і годинами, річ серйозна і ризикована. Проте Євген Степанович звик завжди зважувати всі «за» і «проти», розробляти не тільки тактику, а й стратегію. І такий підхід до справи себе виправдовує.

Навряд чи можна назвати млином потужний комплекс із переробки зерна «Компакт-2002», який привезли аж із далекої Турції. Хіба могли б колись передбачити, скажіть на милість, наші славні предки, котрі давали прочухана чорнявим турецьким воякам, що через декілька століть їхні машини забезпечуватимуть нас хлібом?

Що ж, як казали древні: все тече, все змінюється. Але хліб був і залишається хлібом. Він має свою історію, але не має кордонів...

60 тонн пшениці може переробляти щодоби імпортний комплекс. Тримається ще і вітчизняний «дідусь», який, в основному, переробляє жито. Усього ж торік млинівські мірошники виробили 18 тисяч тонн борошна. У нинішньому, схоже, показник не буде нижчим, адже за перше півріччя уже взято дев'ятитисячний рубіж.

Втім, підприємство орієнтується не лише на переробку збіжжя. Тут надають послуги з його зберігання, сушіння, очищення. Торік, приміром, сюди надійшло 21700 тонн пшениці, 6,5 тисячі – жита, 13 тисяч – кукурудзи, більш як 3 тисячі – ріпаку. Доставили сюди також просо, сою.

Кадри вирішують все. Це давнє гасло не втратило своєї актуальності й нині. На підприємстві, як і колись, чималу увагу приділяють підбору і розстановці кадрів на виробництві. Тут звикли поважати ветеранів. Серед них – головний бухгалтер Валентина Павлівна Захарчук, котра працює ще із 70-их років. Серед ветеранів Сергій Олександрович Павлюк, брати Віктор і Микола Коїші, Володимир Вікторович Хрустовський, Мирослава Іванівна Бондарук, Павло Петрович Вашук.

Досвід людей старшого покоління стає у пригоді молодій зміні. Впевнено керує технологічними процесами Олександр Миколайович Левченко. А найперший його порадинок, звісно, Сергій Феодосійович Скібчик. Вони завжди будують стосунки на основі взаєморозуміння. Спільна мета об'єднує технолога Ігоря Івановича Хомка, завідувачу лабораторією Ларису Володимирівну Степук, оператора млина Валерія Семеновича Маркуса та інших.

Не той хліб, що в полі, а той, що в коморі. Це прадавнє хліборобське прислів'я у повній мірі характеризує роботу підприємства. Тут добре приготувалися до жнивного сезону – довели до ладу складські приміщення, всі машини і механізми. Як і торік, найголовнішими постачальниками продукції будуть такі потужні агроформування як «Агро-Експрес-Сервіс», «КамАЗ-Агро», «Правда», «Нове життя», «Ярославицькі агротехнології». Надходите сюди збіжжя і з фермерських господарств. До речі, перші сотні тонн уже доставили на зберігання і переробку. Далі, звісно, підуть тисячі. Запрацюють невидимі жорна, потече стрімким потоком білосніжне борошно, щоб згодом народитися на столі пишною паляницею. Одне слово – хліборобські традиції у нас ще живуть. Бо ж Млинів із прадавніх літ тримався на млинах. І, либонь, довго ще триматиметься.

Василь ХУДИК.

На фото (зверху до низу): у ці жнивні дні вистачатиме роботи у працівників лабораторії Лариси Володимирівни Сташук та Мирослави Іванівни Бондарук. Технолог Ігор Іванович Хомко постійно контролює хід виробничих процесів. Якість продукції – справа серйозна. Так вважає Сергій Феодосійович Скібчик. Борошно має свою торгову марку. Ця марка – в надійних руках. Справжнім майстром своєї справи вважають Віктора Васильовича Коїша. Шофер із ПСП «Правда» Микола Добрянський доставив на підприємство перші тонни збіжжя.

